

nyek csak ezután jönnek. A Vajdaság etnikai összetételét 1995-ben 140 000 szerb betelepítésével felborították. Ez ellentétes az Európa Tanács 2001-es ajánlásával: „Egy nemzeti kisebbség lakóterület demográfiai összetételét tilos szándékosan a kisebbség rovására megváltoztatni”.⁹¹ Miután Göncz, Horn és Kovács az egész telepítést szóltalanul fogadta, tehát passzívan tárogatta, igen mulatságos lenne azt várni, hogy az asszony vagy Bukarest ne nevéssen ki mindenre történő hivatkozást. Ezért nevezhette az Európa Tanács közgyűlésének elnöke, a spanyol szocialista Martínez elvtárs a 1201-es ajánlást határozatnak.⁹² Két nappal később Horn találkozott a románokkal, és nem hozta szóba az ügyet, mert Horn szerint az csak egy sajtópolemia volt. (Már bocsánatkérő kérek...) Ha a sikerágazat külügy ilyen teljesítményt nyújtott, elképzelhető, hogy mi történt a kudarcágazatokban. Magyarország volt már a szomszédos országok kifizető és kiszolgáltató helyzetben, a többszöri vezetői csak ritkán alázták meg ennyire. A határon inneni és túli magyarok közösségének megteremtésében viszont jó szolgálatot tesz Horn külpolitikája, mert megérteti velünk, magyarokkal, hogy akárhol és akárhányan vagyunk is, mindenütt kisebbségben vagyunk. Főként a saját hazáinkban!

A románok persze vígan kimaradtak az egész szociális rémálomból. Volt ezük, mert ők még

mennek haza? Nem tudni.

Muzulmán–orosz háború?

Lehet, hogy hosszabb távra rendezkednek be. A feszültség a Közel-Keleten gyanúsán gyorsan csökken Izrael hirtelen békülékenységével, de az egész térséget elborítja a polgárháborúk szennye. Pakisztánban a beludzok, számos országban a kurdok, Afganisztánban a talibánok, Irakban a siiták, az egész délszovjet térségben a kaukázusi népek fegyverben és harcban állnak. Iránt és Irakot és lakosságukat jogosulatlan nemzetközi embargó sújtja, tömegek szenvedését okozva. Az isz-

A vipera nem fizet kárpótlást

Nagy szíve lehet a zsidók Istenének, mert mindent megbocsát fiainak, akik bőségesen élnek a transzcendentális tolerancia áldásával. Ábrahám vérei feltehetően K-telefonvonalon tartanak kapcsolatot a számukra legfelső lényvel, s egy-egy akciójuk előtt nyilván előre feloldozást kérnek és kapnak tőle cselekedeteik földi és mennybéli következményei alól. Emberi viszonylatban ugyanis ép ésszel egyszerűen felfoghatatlan például az a cinizmus, amellyel Izrael politikuskai a palesztinok elleni népiro és területszerző háborújukról szólnak, ahogyan mozgásba lendítik a közismert tényeket is semmibevevő propagandagépezetüket, ahogyan lehazudják az égről a csillagot.

Pusztán a vélt vagy valós erőfölény pökhendi

tudatával nem magyarázható ez a magatartás: ilyesmire csak valóban a választott nép tagjai képesek, a homo sapiens egyéb egyedei képtelenek lennének folyamatosan, bármely napszakban, bármilyen földrajzi régióban, bármilyen építményben a történések olyatén előadására, mint ahogyan azt mérvadó zsidó személyiségek teszik. Íme, a legújabb bravúrjuk: a hathatós amerikai katonai, pénzügyi és diplomáciai segítséggel megszállt palesztin területek alávetett arab lakossága — kihasználva a jelenleg Tel-Avivban regnáló, a dühödt cionistáknál némileg kevésbé fajgyűlölő, a realitásoktól és Washington takarékoságra intő ujjától megérintett vezetés relatív és korlátozott kompromisszum-készségét — kárpótlást követel.

Izrael természetesen nem hajlandó egy huncut sékelt sem fizetni a harcok során megnyomorított embereknek. Hogy miért nem, az az igazi, az előb-

biekben említett, a héber intellektusra jellemző gondolati szaltó mortále. A zsidó állam azért utasítja el a jóvátételi igényeket, mert azok háborús időkben keletkeztek, és mint az ottani kormánykörökben állítják: Izrael emiatt nem felelős.

A fizikai terrort tehát szellemi brutalitás kíséri-követi. Izrael állam léte, s az a mód, ahogyan a XX. században létrejött, más eszközökkel nem védhető. Idén lesz negyvenedik évfordulója annak a megszárlásnak, amelyet zsidó katonák rendeztek Kafr Kaszem arab falu parasztjai között. Miközben a település lakói a földeken dolgoztak, a hatóság kijárási tilalmat rendelt el. A hazatérő falusiakat a fegyveresek már várták, és a rendelet megsértésére hivatkozva tüzet nyitottak a szerencsétlenekre. Az ötven áldozatnak több mint a fele gyermek és asszony volt. A borzalmat nem lehetett elutasítani, s akkor háborodott fel igazán a nemzetközi közvélemény, amikor az is kiderült, hogy a kijárási tilalom kihirdetése és az öldöklés időpontja között csupán fél óra telt el. A helyi katonai parancsnokot bíróság elé állították, majd önkényeskedés miatt 2 centnek megfelelő pénzbüntetésre ítélték, a mítoszokban önmagát felsőbbrendűnek, törvénytudónak valló populáció örök dicsőségére.

Úgy látom, magyar barátaim még mindig nem szokták meg a történelem során nekik osztályrészül jutott szép számú zsidó diaszpóra jeleseknek fogalmakat szétziláló verbalizmusát, a 2x2 igazságát kétségbe vonó, elferdült moralitását. Ezért háborognak mindenféle hordó- és Hanákné-ügyön, sértődnek meg landeszmáni szövegeken, tiltakoznak konrádok, cörsik, kishánosok vádaskodásai ellen, figyelik értetlenül a Demokratikus Charta, a Tégy a gyűlölet ellen nevezett képződmények tevékenységét. Szegény választott fivéreim az értelemhez próbálnak fellebbezni. Minő naivitás!

Kígyómarással szemben semmit sem ér a hibátlan érvelés, a logika, a jog, az erkölcs: a rendezett mondatokba foglalt igazság nem ad immunitást. Különnemű dolgok, nem passzolnak össze.

Villásbot, bicska inkább megteszi, azt érti a hüllő.

